

החוק האילם. לא הספקנו לראות הכל" התלוננה אביטל, כי תפסנו טרמפ מחולתה עד תל-אביב, מדוע לא ירדה באמ"צע די... זה נגד החוק האילם של הטרמפ. לא יורדים עד שמינישים."

את ההרכב: הארה חריפה בתוספת שלל גונים. המזל: באר-שבע. המשך המסע לתל-אביב היה משעמם למדי, לא ארע בו כל זכר מיוחד. לא התכוונו לגשת לתל-אביב אך לא היה לנו כל ברירה כיון שאברהם השתמש בכביש החדש מנתניה וסיכויינו להשגת טרמפ בכביש הישן ליד בית ליד, היו קלושים. ירדנו לפתח תקוה, סעדנו בה ארוחת צהרים והחלטנו לפתוח בסיבוב חדש.

הסיבוב החדש נפתח בעזרת מכונית משטרה שהסיעה אותנו לרמלה, משם המשכנו לכפר בי-רמלה היתה התחנה היחידה בכל הטיול, בה עברו מכוניות פרטיות בלי שתעצורנה. ת-5272 שעבר ב-16:08 הכיל ארבעה מקומות ריקים, ארבע דקות לאחר מכן עבר ת-4578 עם לפחות שלושה מקומות ריקים אף הוא וכעבור רבע שעה נוספת דהר ת-14145 סנדר קטן בו ישב רק נהגו, על פנינו בלי שיעצור.

נואשנו. פנינו מפרשת הדרכים רמלה למרחק כמה מאות מטרים כדי לנסות להשיג טרמפ בעזרת שינוי מקום ומול. עבר גיפ של מחלקת ההתישבות, נהוג בידי אמנון, חבר קיבוץ דפנה שלא היה בביתו זה שש שנים, כיון שהיה עליו להסתובב בכל הארץ. אף הוא יליד ראשון לציון וסיפר לנו מעשיות נוספות על אברהם ש-הרכיב אותנו מחולתה לתל-אביב.

מכפר בילו השגנו מיד טרמפ בקרייזלר חדש ויפהפה שכמעט ולא העיוונו לדבר עם הנהג, אך צילמנו אותו בכל זאת והודינו לו עבור ה-קטע כפר בילו-קסטינה. שם חיכינו על כביש פלוגיה עד שהוטור הצבאי אריה רוגלסקי הס-ביר לנו את הכיוון הנכון ותוך שלושת רבעי שעה השיג לנו מקום במכונית משא מלאת חול ששלושה אנשים ישבו במושב הנהג ולא איפ-שרו לנו לדבר עמו כלל. המכונית הובילה או-

תנו עד קיבוץ סעד מקום שהשמש החליטה לשקוע, וירח צעיר גילה את עצמו יחד עם מזג אוויר קריר למדי. התחלנו תמהים היכן נבלה את הלילה הבא, אולם המזל שוב האיר לנו את פניו וכעבור דקות מספר הופיע גיפסטר בו ישבו הונגרי, אמריקאי וישראלי, שלקחו אותנו לבאר-שבע.

המטרה: אילת. היה לילה. היינו עייפים ורעבים

בן-הרוח לא סימפט. יפדה וואנדרהורן הטיע את אביטל ואותי לכפר גלעד, רצה להמשיך לחולתה. אך בן-הרוח התנגד, הוא לא סימפט את צורת הסנדר. מה לעשות? נהנינו משמש הבוקר ומן האויר הצח מחוץ לחדר האוכל של כפר גלעד.

ואביטל זכרה לפתע כי היא מכירה סגן-אלוף אחד בבאר-שבע ואנו מיהרנו למחנה הצבאי כדי לראותו. אולם הוקיף לא הכיר אותו ובין כך, נבחרר לאתר-מכון, הוא לא היה במחנה. בינתיים הופיע נחום קנטור, המכיר את אביטל זה שנתיים (עוד מימות היותה בחיל הים) והבטיח לסדר לנו מקום שינה ונוסף לכן יקח אותנו למחנה לעיין-חוסוב במי-כונתו. היינו מבסוטים והלכנו לאכול. שעה שאכלנו נכנסו שלושה אנשים, שלא ראינו אותם מימינו, ניגשו וישר לאביטל והודיעו לה שכיון שהיא מגסה להגיע לאילת הרי הם מזמינים אותנו לנסוע עמם במכונית המשא שלהם שתצא בארבע לפנות בוקר.

ההצעה קסמה לנו, כיון שנחום רצה לקח-תנו כברת דרך בלבד בין כה, הודינו לשלו-שת האלמונים והסכמנו להיפגש עמם לפנות בוקר.

הזמן: 29 וחצי שעות. כך יצא שמסע-נו לאילת נערך בסירה, אני לפחות ישבתי ב-סירה ואביטל במושב הנהג של מכונית ה-משא שהובילה את הסירה. קמנו בשלוש וחצי, כיון שהיינו צריכים להיפגש בארבע אולם חיכינו עד שעה שש עד שהגיע שלמה אשכנזי, הנהג, שבא לקחתנו מבית-הקפה בו שתינו תה משך שתי השעות האחרונות.

את הלילה לפני הנסיעה בילינו רע ביותר: אביטל לא ישנה בכלל ואני ישנתי שעה וחצי לכל היותר. גרמנו להפתעה ניכרת בין החיי-לים שישנו בחדר בו ישנו איתנו, במיוחד ש-שערה הגיגני של אביטל, הארוך למדי, גי-לה את מינה בבירור.

קשה היה לישון כאשר שלושה חיילים שחזרו זה עתה מסרט בלשי החלו מתוחכים על תוכנו, מדליקים את האור ומצעקים איש לרעהו בחדר בעל תהודה מצויינת.

כוננה להתרומם יחד עם מכונית המשא שהת-גששה בגבשושית הבאה. אחר שעתיים של נסיון זה נכנעתי ועמדתי על רגלי כדרך מפקד צבא רומאי, הנוהג במר-כתבו כשברכיו כפופות, עד לסיום המסע. אינני יודע את זמן השיא למרחק באר-שבע-אילת למכונית משא בעלת ששה גלגלים. אולם אנחנו עברנו אותו בשבע שעות. פירושו של דבר: מהירות ממוצעת של עשרים ושבע וחצי קילומטר לשעה, אך זה כלל כחמש חניות להרמת חפצים שנפלו מתוך הסירה ולשם קירור הצמי-גים.

אולם מטרתנו היתה אילת ואנחנו הגענו לאילת. עשינו זאת ב-29 שעות וחצי, מהר מדי לטעמי האישי. כי כך לא יכולנו ליהנות מכל הענו-גות הטרמפ, הגשלים מ-טרמפיסט ממהר שעינו הא-חת צופה במחוגי שרון היד שלו הנעים קדימה במהירות רבה ועינו השנייה אינה מספיקה לסקור את ירק ה-נוף או אפרורית הערבה. כל שהוא רואה: כביש זפת שחרר החולף מתחת גל-גלי המכונית שהרכיבה או-תו במהירות מסחררת (או), כאשר שוטרתנועה לבן-שרוולים נמצא בשטח - במהירות וחלנית).

המסע לאילת היה איום. כאשר התישבת בסירה בצורה כלשהי שוב לא יכולת לזוז ממנה כל עוד לא עמדה מכונית המשא מחשש שמא חוטל על קרקעית ה-סירה או תושלך ממנה. בקרקעית הסירה נמצא בד מזופת שהונח שם לשם יצירת מקום ישיבה נוח. על זה ניסיתי לשכב אבל כדי לשכב הייתי צריך להתזקק בשתי ידי ובשתי רגלי בצידו הסירה. כל פעם שהתנגשנו באחת הגבשושיות שבדרך (ומעולם לא היתה גבשושית אחת בודדת, הן הופיעו תמיד בשלישיות) נזרקתי לאויר וחזרתי לסירה שעה שהת-

בין הגיפים, קרייזלר. את המרחק מטולה-אילת (500 קילומטרים) עברנו ב-29 וחצי שעות בעזרת שמונה כלי תחבורה (שני גיפים, שני סנדרים, שתי מכוניות משא, קרייזלר וקומנדיקר) וברצונם הטוב של הנהגים בכבישי הארץ, המרכיבים את העומדים בצדי הכבישים (אם הם אינם ליד תל-אביב, כרמלה).

גיגנית בעלת מזג. אביטל היא גיגנית כחולת-עיניים בעלת מזג מתאים. היא בת 25, ילידת תל-אביב וחניכת הפלמ"ח והקיבוץ (גבעת ברנר). אהר ששירתה בחיל הים התמסרה לעיסוקה החביב - מוסיקה והפכה מורה למוסיקה המחבבת ילדים ושונאת נודניקים מכל הסוגים.